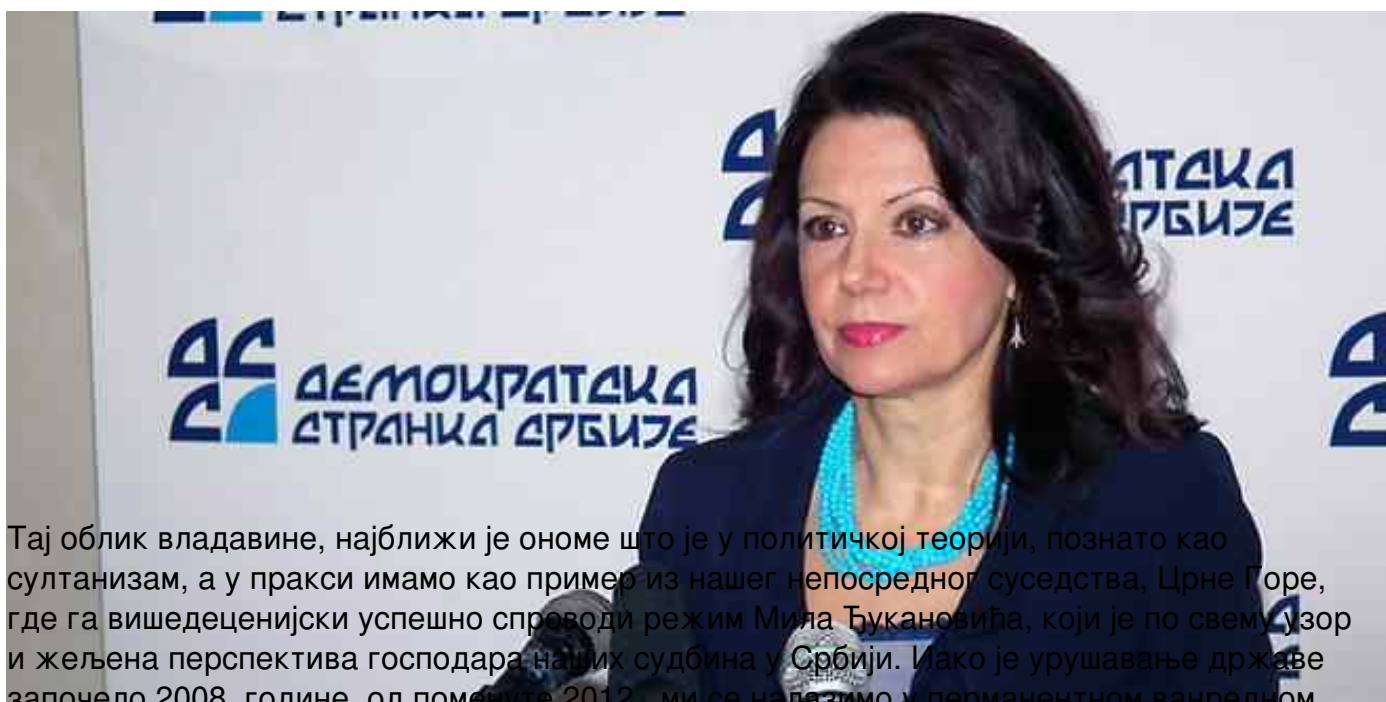

Даме и господо, драги пријатељи, чланови ДСС, новија историја Србије, показује да је 2012. година и политичке промене које су се тада догодиле, постала тачка на којој се драматично убрзао пут који прети да на дужи временски период уруши све потенцијале за напредак, које као земља и народ имамо. Модел управљања који не служи интересима грађана, већ спољним центрима моћи и њима лојалним домаћим сарадницима, истини за вољу, постављен је раније, у време политичког зенита претходног председника Србије Бориса Тадића, али је до застрашујућих размера доведен, управо од поменуте године и почетка личне владавине Александра Вучића.

Тај облик владавине, најближи је ономе што је у политичкој теорији, познато као султанизам, а у пракси имамо као пример из нашег непосредног суседства, Црне Горе, где га вишедеценијски успешно спроводи режим Мила Ђукановића, који је по свему узор и жељена перспектива господара наших судбина у Србији. Иако је урушавање државе започело 2008. године, од поменуте 2012., ми се налазимо у перманентном ванредном стању, које се индукује аферама, медијским кампањама, ванредним ситуацијама, политичком нестабилношћу кроз сталне претње и отварање питања око реконструкција влада или ванредних избора, криминализацијом јавног дискурса, увођењем примитивизма и вулгарности у јавним комуникацијама, па све до праксе која подразумева присуство наоружаних банди током изборних процеса и креирања атмосфере страха и конструисања поданичког менталитета уз култ обожавања великог вође. На делу је процес компромитације уставне демократије, концепта слободе медија и парламентарне културе као претпоставки функционалног плуралистичког друштва.

У таквом контексту, разумљиво је што се девалвира и сама концепција политичког организовања и то најбоље на примеру владајуће СНС. То није партија у класичном смислу тог појма, са идеологијом, програмом и организацијом, већ покрет за запошљавање његових чланова који за узврат пружају све неопходне услуге

Пише: Санда Рашковић Ивић
субота, 12 септембар 2015 17:00

одржавању личне власти Александра Вучића. Па тако, оно што је допуштено активистима СНС, није допуштено остатку народа у Србији. Они могу да се запошљавају у јавном сектору упркос забрани Владе за остале смртнике. Њихови финансијери могу да добијају послове са државним системима, директним погодбама, а не својом конкурентношћу на тржишту и кроз транспарентне процедуре. Њиховим функционерима је дозвољено да буду бахати и расипни, у тренутку када је читаво становништво приморано на најригорознију штедњу. Сви заједно, бахато и насилно се односе према политичким противницима, којима поткупљивањем отимају чланство и подстичу деобе, маргинализују нас у медијима, воде кампање у којима злоупотребљавају државне структуре како би се конкуренти компромитовали, финансијски исцрпљују политичке противнике, и за крај, ако ништа од тога не помаже, и физички им прете. Зато је данас демократија, на озбиљном искушењу у Србији, и зато нема више простора за малодушност, резигнацију и политичку апстиненцију. Сви ми, грађани и њихови политички представници, морамо бити свесни личне одговорности за будућност, нас, наших потомака и наше државе, ако сопственим чином не одбијемо да предамо животе у руке креатору српског Матрикса. Зато је пред надолазеће изборе од фундаменталног значаја објаснити грађанима зашто је битно да излазност на изборима буде што већа и да нисмо сви исти, јер уз све наше мане и политичке грешке, тешко да можемо да будемо толико лоши и бескрупулозни као СНС власт. Велики вођа, жели апатичне и незаинтересоване поданике, како би на малој излазности, а захваљујући својим клијентелизованим гласачима, опет обезбедио несразмерно огроман број представника у парламенту, супротно реалној снази у бирачком телу и тако наставио са својом личном владавином.

Пише: Санда Рашковић Ивић
субота, 12 септембар 2015 17:00

Пише: Санда Рашковић Ивић
субота, 12 септембар 2015 17:00

